

Иван Вазов

Николай Николаевич

I

Нивга пленник не дочека
с повеч радост своя Спас,
нивга майка не заплака
толкоз сладко до тоз час!
Нивга толкоз силно роба
от възторг се не плени,
нито Лазар, кога в гроба
зачу думата: „Стани!“
Както в тоз ден България,
майка жалостна, в беда,
кат на страшна си робия
края чаканий видя.

II

Добре дошъл, княже славни,
с меч обнажен във ръка;
добре дошъл, вождо главни
на най-храбрата войска!
Поздравлявам те със песни,
както славеят денят,
с думи искрени и честни,
от сърцето що текат –
от страна на вси, що плачат;
от вси майки, пълни с жал,
от сюрмахът, от орачът
казвам ти: добре дошал!

III

Не можаха тиран бесни
чужденците да спасът
и със викове несвестни
да отложат божий съд.
Кипна веч света Русия
и двуглавият орел
над сестра й България
се разкрили горд и смел.
Но враг рече: „Туй е глума!“

„Стой!“ – извика Албион.
Царят думата издума
и ти мина Рубикон.

IV

Княже храбрий, ти поведе
тези ратници безброй
къмто слава и победи,
гладни за мъст и за бой.
Една мисъл тях ги сгрява,
една цел ги движи тях
и сам бог им сила дава
на смъртта да гледат с смях.
Ах, за нашто избавление
идат с песни и гърмеж!...
Майко, падни на колене!
Старче! Можеш да умреш!

V

България те посреща
отдалеко с цветове.
И под твоите крила праща
буйните си синове.
Виж ги, те са пълни с младост,
както нашите гори,
на лица им свети радост,
но в душа им яд гори;
и към битката опасна
с песни ще летят без страх,
че борбата е прекрасна
и че царят е със тях.

VI

Скоро в ордите погански
ти ще всееш страх и смрът
и орлите росиянски
към Балкана ще летът.
Там ще найдеш хора прости

и ужасен вид такъв:
по нивята людски кости,
по хълмите черна кръв.
Там ще видиш мойте братя
със изсъхнали лица,
но с разгърнати обятия
и със пламенни сърца.

VII

Тогаз над врага уплашен
съд направи лют и бръз,
бъди като буря страшен,
неумолим като Мъст!
Княже! Сам бог придружава
подвига ти тоя час!
На Русия ти дай слава
и свобода дай на нас!
Та при Тунджа, Вит и Струма
волен българин да трай
и детето, щом продума,
твойта слава да познай!

Букурещ, 10 май 1877

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7502>]